

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **W. T.**

skazanego za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.

na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 31 marca 2025 r.,

w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 7 marca 2024 r., sygn. akt II AKa 118/23,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 27 marca 2023 r., sygn. akt III K 331/20,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 27 marca 2023 r., sygn. akt III K 331/20, uznał W. T. za winnego popełnienia dwóch czynów zakwalifikowanych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i innymi przepisami tego kodeksu oraz czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i po orzeczeniu kar jednostkowych wymierzył mu karę łączną 12 lat pozbawienia

wolności. Nadto orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody oraz krzywdy poprzez zapłatę określonych kwot na rzecz pokrzywdzonych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę W. T. i prokuratora Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 7 marca 2024 r., sygn. akt II AKa 118/23, zmienił zaskarżony wyrok m.in. w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, uznał, że oskarżony dopuścił się nie występku z art. 284 § 2 k.k., a wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i postępowanie o ten czyn umorzył z powodu przedawnienia karalności, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Oznacza to, że W. T. jest prawomocnie skazany na karę 12 lat pozbawienia wolności za ciąg przestępstw polegających na usiłowaniu zabójstwa M. M. i A. Z.

Wyznaczony z urzędu obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do wniesienia kasacji, o czym poinformował Sąd Apelacyjny w Szczecinie i skazanego.

Pismem z dnia 15 października 2024 r. W. T. zwrócił się do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie o wyznaczenie mu adwokata z urzędu „w celu złożenia wniosku do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania ze względu na ujawnienie nowych faktów na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i art. 542 § 1 k.p.k.”. Pismo zostało przekazane Sądowi Najwyższemu, a na wezwanie do podania, jakie w jego sprawie pojawiły się nowe fakty lub dowody, uzasadniające wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu ewentualnego złożenia wniosku o wznowienie postępowania, skazany W. T. pismem datowanym 3 lutego 2025 r. stwierdził, że cyt. „w mojej sprawie pojawiły się nowe fakty wynikające ze znanych uprzednio źródeł dowodowych” (w tym względzie powołał postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2004 r., III KO 32/02 i z dnia 21 czerwca 2005 r., IV KO 70/04). Przywołał zeznania świadka – policjanta Ł.S., który podał, że na miejscu zdarzenia zastał byłą partnerkę skazanego, od której usłyszał, że przyjechała z nowym partnerem, by z mieszkania, które wcześniej zajmowała ze skazanym, zabrać swoje rzeczy. Skazany przypomniał, że Sąd Apelacyjny zauważył, iż w postępowaniu przygotowawczym nie zaprezentowano żadnego dowodu potwierdzającego dokonanie przestępstwa oraz zaznaczył, że „W tej sytuacji, zważywszy na fakt, iż A. Z. (głównie) i M. M. mieli motyw, by pomówić W. T. o popełnienie przestępstwa, rozważali nawet użycie siły wobec niego ...”. Skazany stwierdził również, że A. Z. nigdy nie była jego partnerką, nigdy z nią nie mieszkał i nigdy niczego jej nie ukradł oraz że „sądy obu

instancji błędnie przyjęły, że A. Z. i M. M. przyjechali do mnie w celu odzyskania żekomo (tak w oryginale – uw. SN) skradzionych im rzeczy (...). A w rzeczywistości ich przyjazd był podyktowany realizacją swoich wcześniejszych gróźb karalnych wobec mnie, za co zostali prawomocnie skazani wyrokiem SR w S. z dn. 23.03.2023 r. o sygn. akt VI K [...]/21 (...). W konkluzji W. T. tłumaczył, że potrzebuje pomocy prawnej w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania ze względu na ujawnienie nowych faktów wynikających ze znanych uprzednio źródeł dowodowych, „by Sąd Najwyższy miał pełny obraz nowych dowodów, które potwierdzą w/w błędy w ustaleniach faktycznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Chociaż skazany W. T. zasadniczo ubiega się o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, to przy uwzględnieniu art. 118 § 1 k.p.k. jego wystąpienie może być potraktowane jako osobisty wniosek o wznowienie postępowania. Skazany podał bowiem podstawę prawną wniosku – art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i art. 542 § 1 k.p.k. oraz przedstawił okoliczności, które jego zdaniem uzasadniają wznowienie. Należało jednak odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, wobec oczywistej bezzasadności tego wniosku, bowiem nie sposób uznać, że skazany wykazał, iż po wydaniu prawomocnego orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (przesłanka wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.).

Skazany utrzymuje, że w jego sprawie pojawiły się nowe fakty wynikające ze znanych uprzednio źródeł dowodowych, jednak treść sporządzonych przez niego pism w żadnym razie o tym nie świadczy, natomiast każe przyjąć, że W. T. stara się przekonać, iż jego sprawa została rozpoznana nieprawidłowo, w szczególności został skazany w wyniku poczynienia błędnych ustaleń faktycznych. Nie jest w stanie jednak zaprzeczyć, zresztą tego nie czyni, że zadał pokrzywdzonym niebezpieczne dla życia ciosy nożem, nadto nawiązuje do ubocznych okoliczności, które nie rzutują na ustalenie co do popełnienia przez niego usiłowania zabójstwa M. M. i A. Z. . W tym względzie jest przecież bez znaczenia, czy pokrzywdzona była kiedyś partnerką W. T. , czy oboje razem mieszkali i czy skazany kiedykolwiek coś

ukradł A. Z. . Należy przy tym zauważyć, że z uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji nie wynika, by Sąd ten ustalił, iż skazany i pokrzywdzona pozostawali kiedyś w bliskiej relacji. Jest faktem, że ustalił, iż skazany przywłaszczył na szkodę A. Z. rzeczy o łącznej wartości 400 zł oraz psa, natomiast Sąd odwoławczy przyjął, że przywłaszczył tylko psa, ale jest oczywiste, że nie rzutowało to na przypisanie W. T. dwóch zbrodni usiłowania zabójstwa. Wbrew twierdzeniu skazanego, w sprawie nie ustalono, że pokrzywdzeni przyjechali do niego w celu odzyskania „żekomo skradzionych im rzeczy”, natomiast stwierdzono, że „A. Z. ustaliła nowy, dokładny adres zamieszkania W. T., w dniu 24 listopada 2019 r. wraz z M. M. pojechała, aby odzyskać psa” (cytat z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie). Skazany, przytaczając fragment uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, przeinaczył sens wypowiedzi Sądu, która odnosiła się tylko do zarzutu występku z art. 284 § 2 k.k. i polegała na twierdzeniu, że pokrzywdzeni mieli motyw, by pomówić W. T. o popełnienie przestępstwa przywłaszczenia rzeczy oraz psa i „rozważali nawet użycie wobec niego siły, by odzyskać psa” (trzy ostatnie słowa skazany pominął, wydaje się celowo).

Nie jest zrozumiałe, dlaczego skazany nawiązał do zeznań świadka Ł. S., by oprzeć na nich twierdzenie, że w jego sprawie „pojawiły się nowe fakty wynikające ze znanych uprzednio źródeł dowodowych”. W żaden sposób nie wykazał, że jakiegokolwiek nowe fakty o istotnym znaczeniu się pojawiły, natomiast pominął, że zeznania wspomnianego świadka były znane sądom obu instancji. Sąd Okręgowy powołał je w pisemnym uzasadnieniu wyroku (ze wskazaniem kart 465-466 i 874-875v akt sprawy), miał też w polu widzenia, że pokrzywdzeni zostali nieprawomocnie (wtedy) skazani za występkę gróźb karalnych popełnione w okresie od października 2019 r. do stycznia 2021 r. na szkodę W. T. .

W sytuacji, gdy W. T. nie wykazał, że ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na znaczne prawdopodobieństwo wadliwości skazującego go wyroku, natomiast wystąpienie skazanego sprowadza się do kwestionowania poczynionych przez sąd meriti ustaleń faktycznych co do celu, jakim kierowali się pokrzywdzeni, szukając z nim kontaktu 24 listopada 2019 r., po części także do kwestionowania ustaleń, które w sprawie nie zostały poczynione, istniały podstawy do uznania, że z

treści przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność i w konsekwencji do odmowy przyjęcia wniosku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]